

Sygn. akt III AUa 147/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja (spr.) SA Małgorzata Pasek
Protokolant: sekr. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015 r. w Lublinie

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o ustalenie prawa do renty

na skutek apelacji wnioskodawczynie M. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 3 grudnia 2014 r. sygn. akt IV U 828/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 147/15

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 14 maja 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił M. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres wskazując, że jest ona zdolna do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczynie, podnosząc iż zaskarżona decyzja jest niezgodna z faktycznym stanem jej zdrowia, który uniemożliwia wykonywanie pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Zamościu oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

M. S., ur. (...), w dniu 20 marca 2013r. złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Skarżąca była uprawniona do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 marca 2013r.

Wnioskodawczyni ma wykształcenie średnie pedagogiczne. Pracowała jako laborantka, pakowaczka i pomoc przedszkolanki.

Lekarz orzecznik ZUS nie uznał wnioskodawczyni za niezdolną do pracy, również komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 29 kwietnia 2013r., nie stwierdziła u niej niezdolności do pracy.

W oparciu o powyższe pozwany wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu schorzeń występujących u wnioskodawczyni tj. neurologa, psychiatry i kardiologa-internisty. Początkowo, z uwagi na to, że ubezpieczona nie stawiała się na badanie, biegli sporządzili opinię na podstawie akt sprawy i uznali ją za zdolną do pracy.

Następnie biegli lekarze, po zbadaniu wnioskodawczyni i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną, w opinii z dnia 28 października 2013r. rozpoznali u niej: nadciśnienie tętnicze (...), łagodną niedomykalność mitralną, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z dyskopatią C5-C6 i przewlekłym zespołem bólowym bez objawów korzeniowych i ubytkowych, neurastenię nerwicową oraz cechy nieprawidłowej osobowości i uznali ją za zdolną do pracy. W uzasadnieniu opinii biegli podkreślili, że z punktu widzenia schorzenia psychicznego na które cierpi skarżąca, a które jest jej schorzeniem wiodącym, nigdy nie była niezdolna do pracy i aktualnie też jest zdolna do pracy. Biegli podnieśli, że zgadzają się zarówno z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS, komisji lekarskiej ZUS, jak i poprzednią opinią biegłych.

W opinii uzupełniającej z dnia 4 sierpnia 2014r. biegły psychiatra po zapoznaniu się z dołączoną dokumentacją medyczną podtrzymał swoje stanowisko jakie zajął w opinii głównej i ponownie uznał wnioskodawczynię za zdolną do pracy. W uzasadnieniu opinii biegły podniósł, że prawidłowe leczenie ubezpieczonej rokuje pomyślnie co do uzyskania pełnej i trwałej remisji jej choroby.

Strony nie podniosły do opinii, po jej uzupełnieniu, jakichkolwiek zastrzeżeń, nie zgłosiły też nowych wniosków dowodowych.

Sąd podzielił w całości złożone przez biegłych opinie, gdyż zostały one sporządzone przez lekarzy specjalistów w zakresie schorzeń, na które cierpi wnioskodawczyni, są stanowcze, konkretne i fachowe. Wydanie opinii poprzedzone zostało wnikliwą analizą dokumentacji medycznej. Opinie zawierają należyte uzasadnienia i rzetelnie analizują schorzenia wnioskodawczyni pod kątem jej niezdolności do pracy. Opinie są ze sobą zgodne. Za podstawę swojego rozstrzygnięcia Sąd przyjął opinię z dnia 28 października 2013 r. (wraz z jej uzupełnieniem), gdyż została sporządzona po przebadaniu wnioskodawczyni i zawiera obszerniejsze uzasadnienie.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża strony.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie zatrudnienia (bądź w okresach równorzędnych zatrudnieniu, wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy) lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od jego ustania.

W myśl art. 12 cyt. ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania

jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z podzielonej w pełni przez Sąd opinii biegłych lekarzy, wynika jednoznacznie, że charakter i stopień zaawansowania występujących u wnioskodawczynie schorzeń aktualnie nie uzasadniają orzeczenia u niej długotrwałej niezdolności do pracy.

W ocenie Sądu wnioskodawczynie nie spełnia zatem podstawowej przesłanki warunkującej przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, bowiem obecnie, jak wskazali biegli, jest zdolna do pracy.

Mając na uwadze powyższe ustalenia oraz powołane przepisy prawa Sąd nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji organu rentowego i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczynie.

Apelację od powyższego wyroku wniosła M. S. zarzucając sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez błędne przyjęcie, że brak jest niezdolności do pracy co ustalono w oparciu o niewłaściwie wykonaną – niepełną opinię z dnia 4 sierpnia 2014 roku, gdyż ogranicza się ona jedynie do oceny dokonanej przez psychiatrę, który samodzielnie nie jest kompetentny do oceny schorzeń neurologiczno–kardiologicznych, a nie jak to powinno być, także przez kardiologa i neurologa, którzy brali udział przy wydaniu pierwszej opinii z dnia 28.10. 2013 roku.

Skarżąca wnosiła o uchylenie wyroku i przyznanie prawa do renty.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego orzeczenia, nie zachodzi więc potrzeba jej powtarzania.

Przepis art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) definiuje pojęcie niezdolności do pracy. Ustalenia o braku niezdolności do pracy Sąd Okręgowy dokonał zgodnie z wymogami określonymi w art. 13 ust. 1 tej ustawy, nakazującym uwzględnienie przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy: 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Z treści opinii biegłych podzielonych przez Sąd wynika, że wskazane cyt. przepisami kryteria zostały uwzględnione.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy w celu ustalenia, czy występujące u wnioskodawczynie schorzenia czynią ją nadal niezdolną do pracy, przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych o specjalnościach adekwatnych do jej chorób.

Stan zdrowia wnioskodawczynie i jej ocena zdolności do pracy dokonana została przez biegłych: kardiologa, neurologa i psychiatrę. W opinii z dnia 28 października 2013r, wydanej po przeprowadzonym badaniu biegli dokładnie przeanalizowali schorzenia wnioskodawczynie (w tym kardiologiczne i neurologiczne) pod kątem jej niezdolności do pracy. Biegli uznając wnioskodawczynię za zdolną do pracy podkreślili też, że ich opinia jest zgodna z poprzednią opinią (psychiatry i neurologa) wydaną przez inny zespół biegłych na podstawie akt.

Nie ma więc racji skarżąca podnosząc w apelacji niekompletność opinii. Po wywołaniu opinii głównej, wnioski dowodowe pełnomocnika wnioskodawczynie dotyczyły wyłącznie schorzeń psychiatrycznych (oceny stanu zdrowia przez lekarza psychiatrę i dodatkowej dokumentacji lekarskiej).

W opinii uzupełniającej z dnia 4 sierpnia 2014r. biegły psychiatra po zapoznaniu się z dołączoną dokumentacją medyczną podtrzymał swoje stanowisko jakie zajął w opinii głównej i uznał wnioskodawczynię za zdolną do pracy.

Strony nie zgłosiły do opinii, po jej uzupełnieniu, jakichkolwiek zastrzeżeń, nie zgłosiły też nowych wniosków dowodowych.

Mieć należy na względzie, że istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku (II UK 316/11, LEX nr 121515).

Sąd pierwszej instancji dokonując oceny dowodów z opinii biegłych lekarzy sądowych, nie naruszył kryteriów tej oceny, określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Przeświadczenie odwołującej, że wbrew opiniom biegłych, jest niezdolna do pracy, nie stanowi w tym względzie wystarczającego argumentu.

W art. 57 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Renta przysługuje jeśli ubezpieczony: 1) jest niezdolny do pracy; 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w tym przepisie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Ponieważ warunki te muszą być spełnione łącznie, niespełnienie jednego z nich uzasadnia odmowę prawa do renty. W tym stanie rzeczy, wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy, zatem apelacja podlega oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.